

4. W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze lub drugie pytanie, czy w świetle art. 6 ust. 3 TUE należy uwzględnić ogólne zasady prawa w odniesieniu do zakazów wprowadzonych przez państwo członkowskie i do przyznania okresu na dostosowanie do przepisu podatkowego? Czy należy wziąć pod uwagę prawa podstawowe – takie jak prawo własności i zakaz wywłaszczenia bez odszkodowania – w związku z ograniczeniem występującym w niniejszej sprawie a jeżeli tak to w jaki sposób?
5. W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze lub drugie pytanie, czy wyrok [z dnia 5 marca 1967 r. w sprawach połączonych C-46/93 i C-48/93] Brasserie du Pêcheur należy interpretować w ten sposób, iż naruszenie art. 34 TFUE lub 56 TFUE może stanowić podstawę odpowiedzialności za szkodę państwa członkowskiego, ponieważ rzucone postanowienia – ze względu na ich bezpośrednią skuteczność – przyznają prawa jednostkom z państw członkowskich Unii?
6. Czy dyrektywę 98/34/WE można interpretować w ten sposób, że uregulowanie państwa członkowskiego, które ograniczając do kasyn, wykorzystywanie automatów do gier, zabrania ich wykorzystywania w salonach gier, stanowi „inne wymaganie”?
7. W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na szóste pytanie: czy jednostki z państwa członkowskiego mogą podnosić względem niego zarzut naruszenia art. 8 ust. 1 lub art. 9 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE, jako zaniechanie państwa członkowskiego będące podstawą jego odpowiedzialności za szkodę? Jakie kwestie powinien rozważyć sąd krajowy, aby rozstrzygnąć czy pozwany popełnił wystarczająco istotne naruszenie i jakie roszczenie odszkodowawcze może opierać się na tym naruszeniu?
8. Czy zastosowanie ma również zasada prawa wspólnotowego zgodnie, z którą państwa członkowskie mają obowiązek wypłacić jednostkom odszkodowanie za szkody wynikające z naruszeń prawa wspólnotowego, które można przypisać państwom członkowskim, w wypadku gdy państwu członkowskiemu przysługują suwerenne uprawnienia w dziedzinie której dotyczy przyjęte uregulowanie? Czy w takim wypadku za wytyczne mogą posłużyć również prawa podstawowe i ogólne zasady prawa wynikające ze wspólnych tradycji konstytucyjnych państw członkowskich?

(¹) Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. L 204, s. 37).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litwa) w dniu 4 marca 2014 r. – Bronius Jakutis i Kretingalės kooperatinė ŽŪB przeciwko Nacionalinė mokėjimo agentūra prie Žemės ūkio ministerijos and Lietuvos valstybė

(Sprawa C-103/14)

(2014/C 142/34)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bronius Jakutis, Kretingalės kooperatinė ŽŪB

Strona pozwana: Nacionalinė mokėjimo agentūra prie Žemės ūkio ministerijos, Lietuvos valstybė

Pozostali uczestnicy postępowania: Lietuvos Respublikos Vyriausybė, Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerija

Pytania prejudycjalne

1. W odniesieniu do oceny, w świetle art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 73/2009 (¹) w związku z art. 7 i 121 tego rozporządzenia, poziomu płatności bezpośrednich w starych i nowych państwach członkowskich Unii Europejskiej:
 - a) Czy art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 73/2009 w związku z art. 10 ust. 1 i art. 121 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że oznacza on, iż w 2012 r. poziom przekraczających 5 000 EUR płatności bezpośrednich w starych państwach członkowskich Unii Europejskiej wynosi 90%?
 - b) Jeśli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, to czy oznacza to, że w 2012 r. poziom płatności bezpośrednich w nowych i starych państwach członkowskich Unii Europejskiej nie wyrównał się, w świetle brzmienia i celów art. 10 ust. 1 i art. 121 rozporządzenia nr 73/2009?

- c) Czy art. 10 ust. 1 in fine rozporządzenia nr 73/2009 („[...] z uwzględnieniem wszelkich zmniejszeń zastosowanych na mocy art. 7 ust. 1”) oraz dokument roboczy Komisji DS/2011/14/REV 2, w którym w celach porównawczych określono inną podstawę płatności bezpośrednich – w nowych państwach członkowskich Unii Europejskiej poziom płatności bezpośrednich oceniany jest bez uprzedniego zastosowania modulacji (90% zgodnie z art. 121), podczas gdy w starych państwach członkowskich Unii Europejskiej modulacja została zastosowana (100% minus 10% zgodnie z art. 7 ust. 1) – są sprzeczne z aktem akcesyjnym oraz z zasadami prawa Unii Europejskiej, a w szczególności z zasadami ochrony uzasadnionych oczekiwań, dobrej administracji, uczciwej konkurencji i niedyskryminacji, a także z celami wspólnej polityki rolnej określonymi w art. 39 TFUE?
2. W odniesieniu do niezgodności art. 101 ust. 1 oraz art. 132 ust. 2 akapit ostatni in fine rozporządzenia nr 73/2009, a także wydanych na ich podstawie przepisów prawa Unii Europejskiej, z aktem akcesyjnym i zasadami Unii Europejskiej:
- a) Czy art. 10 ust. 1 in fine rozporządzenia nr 73/2009 („[...] z uwzględnieniem wszelkich zmniejszeń zastosowanych na mocy art. 7 ust. 1”) oraz art. 132 ust. 2 akapit ostatni in fine („[...] z uwzględnieniem od roku 2012 zastosowania art. 7 w związku z art. 10”), a także dokument roboczy Komisji DS/2011/14/REV 2 oraz decyzja wykonawcza Komisji C(2012) 4391 final, które zostały wydane na podstawie wskazanych przepisów, są sprzeczne z traktatem akcesyjnym, który nie przewiduje modulacji płatności bezpośrednich ani zmniejszenia krajowych uzupełniających płatności bezpośrednich w nowych państwach członkowskich Unii Europejskiej, ani też roku, w którym ma nastąpić zrównanie płatności bezpośrednich w nowych i starych państwach członkowskich Unii Europejskiej?
- b) Czy art. 10 ust. 1 i art. 132 ust. 2 akapit ostatni in fine rozporządzenia nr 73/2009, a także dokument roboczy Komisji DS/2011/14/REV 2 oraz decyzja wykonawcza Komisji C(2012) 4391 final – w zakresie, w jakim w świetle ich brzmienia i celów modulacja płatności bezpośrednich oraz obniżenie krajowych uzupełniających płatności bezpośrednich mają zastosowanie w 2012 r. w nowych państwach członkowskich Unii Europejskiej, które otrzymują znacznie mniejsze wsparcie niż stare państwa członkowskie Unii Europejskiej – są sprzeczne z zasadami prawa Unii Europejskiej, między innymi z zasadami ochrony uzasadnionych oczekiwań, uczciwej konkurencji i niedyskryminacji, a także z celami wspólnej polityki rolnej określonymi w art. 39 TFUE, a w szczególności z celem zwiększenia wydajności rolnictwa?
- c) Czy zmiana art. 132 ust. 2 akapit ostatni in fine rozporządzenia nr 73/2009 („z uwzględnieniem od roku 2012 zastosowania art. 7 w związku z art. 10”), która została wprowadzona w ramach procedury sprostowania (Dz. U. 2010, L 43, s. 7) (zmiana, w ramach której wprowadzono modyfikację o charakterze nietechnicznym oraz istotnie zmieniono treść tego przepisu, stanowiąc, że zrównanie płatności bezpośrednich w nowych i starych państwach członkowskich ma nastąpić w 2012 r.), narusza zasady prawa Unii Europejskiej, między innymi zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa, dobrej administracji i niedyskryminacji?
- d) Czy słowo „dydis” [„poziom”] użyte w art. 1c zawartym w rozdziale 6.A („Rolnictwo”) pkt 27 b) załącznika II do aktu akcesyjnego ma to samo znaczenie co słowo „lygis” [„poziom”] użyte w art.132 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 73/2009?
3. Czy decyzja wykonawcza Komisji i dokument roboczy Komisji DS/2011/14/REV 2, które nie zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i które nie zawierają wystarczającego uzasadnienia (zostały one przyjęte wyłącznie w oparciu o założenie, że w 2012 r. poziom płatności bezpośrednich w nowych i starych państwach członkowskich został wyrównany), są sprzeczne z aktem akcesyjnym i czy naruszają one zasady prawa Unii Europejskiej, między innymi zasady pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz dobrej administracji? Jeśli tak, to czy należy stwierdzić nieważność art. 1 ust. 4 decyzji wykonawczej Komisji, jako sprzecznego z rozporządzeniem nr 73/2009 i aktem akcesyjnym?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. 2009, L 30, s.16).